

паднали дебели снѣгове, та хората живѣеха въ голѣма неволя. Страшно отчаяние царуваше въ страната. Бриске, който винаги си гледаше работата и се не боеше отъ вълци, защото имаше голѣма брадва, каза една сутринь на Брискетата: „Невѣсто, моля те да не пускашъ нито Бискотень, нито Бискотина да тичатъ по гората, докато не дойде главниятъ ловець-вълчарь. Ще бѣде опасно за тѣхъ. Нека ходятъ само между могилката и езерето. Азъ съмъ сложилъ прѣтове наоколо, за да ги предпазя отъ нещастие. Моля те сжщо, Брискетото, да не пушашъ и Бишона, която много обича да тича.“

Бриске повтаряше това всѣка сутринь на Брискетата. Една вечерь той се не завърна на време. Брискетата идваше до прага на вратата, влизаше, излизаше и казваше, като си чупѣше рѣцетъ:

— Боже мой, колко закъснѣ!..

брото въ цѣлото село и се отличаваше по своята привѣрзаностъ къмъ своитѣ господари. Казваха го Бишона, защото бѣше женско.

Една зима бѣха надошли много вълци въ лионската гора. Оная година бѣха

Следъ това излизаше отново и надаваше викъ:

— Ей! Бриске-е-е! Бриске-е-е!

А Бишона скачаше чакъ до раменетѣ ѝ, сякашъ искаше да ѝ каже: „Да отида ли азъ?“

— Мирно! — ѝ каза Брискетата. —